

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Ensaïmada bolxevista

—Ei, mestre Bieló!... Voleu dir que això no explota?...

El Govern caigut

Encara són al poder En Maura i els seus ministres. Encara tenen la Gaceta, i les autoritats, ... censurat ... Encara tenen la confiança del rei, ... censurat ... Tant-seval. El Govern és ja un Govern caigut.

Ha perdut les eleccions. I, tot perdent-les, ha perdut les darreres engrunes de prestigi que li poguessin quedar. Perdre unes eleccions pot ésser una honra per a un Govern. Però en la forma com les ha perdudes el ministeri, és una deshonra.

L'aventura ha costat car a En Maura. Ell era entre els ministres qui, políticament, tenia alguna cosa per perdre. I ho ha perdut tot, tot. La fama d'austeritat, l'esperit de ciutadania, la rectitud del procedir, la gallardia de la pròpia dignitat... Tot això és ja quincalla feta a miques, llançada a un munt d'escombraries electorals. El maurisme s'ha esvaït i ha aparègut el ciervisme en tota la seva nuesa repugnant.

«En Maura és ciervista», ha dit algú espiritualment. Serà ciervista, o serà qual-sevol altra cosa. El cert és que En Maura no és maurista, si hem de donar a aquest mot el sentit que li havien donat els seus adeptes.

Que En Maura no té talent, fa temps que ho sabem. Els seus actes polítics i les seves cèlebres cartes ho proven prou bé. Ara s'ha demostrat que, no solament careix de talent, sinó també d'ètica.

Caigut està el Govern. I, més caigut que ningú, En Maura. Es senten ja els tocs de les campanes funeràries i el cant de les absoltes. Ben aviat l'enterraran. I allò que semblava un home de carn i ossos, de cor i d'ànima, haurà resultat un ninot grotesc ple de serradures.

Coherència liberal

DESPRÉS de 1909 la mecànica política no ens ha ofert cap altres dies tan interessants com els presents. Cau un home, super-home per als homúnculs d'Espanya, i neix una força liberal. Per primera volta, també el liberalisme dinàstic espanyol té una eficàcia i sent més la palpació del carrer que la dels palaus.

Ens havien dit: En Maura és l'únic que poseeix una força pròpia, gaire bé mesiànica. Les multituds conservadores, el país que labora silenciosament esperant l'adveniment de l'ètica i de l'organització, creuen amb ell. Déu anys d'èxit li han ofert un prestigi tan fort que seria capaç de reproduir a Espanya, el triomfal plebiscit del príncep Napoleó. Nosaltres, anti-mauristes, havíem arribat a creure també en el mesianisme del senyor Maura, i en una mena de nacionalisme espanyol, nascut baix les seves barbes blanques.

I bé, En Maura, ha estat vençut. Endevades ha mantingut la suspensió de garanties, agreujada a Barcelona i Còrdova, amb l'estat de guerra; endevades ha resucitat els delegats governatius, i aplicat als districtes la coacció i el soborn. Cent dotze diputats entre quatre-cents nou, diuen que era fictícia la seva fama, i la fe que en ell havia col·locat l'Espanya gris. En Maura no constitueix una força política, i ara, ni una força moral. Un partit conservador que li era propici, la «Lliga Regionalista», declara deshonestament l'actuació electoral d'En Maura. La fracció conservadora més competent i amb més arrels populars, la «Lliga», fraternitària d'En Maura en 1909, avui l'abandona. La «Lliga» no ha desertat mai del costat dels forts.

—No era la vostra hora—li repeteixen les esquerres.

Cert, però, era la de les esquerres? Millor dit, podia ésser la de les esquerres donat el seu fragmentisme? No aludim, naturalment, a les antidinàstiques. Aquestes no governen, però poden ajudar a governar, i trobant-se amb la dispersió del partit liberal, no contribuirien a afermar un agrupament liberal contra un altre agrupament? Per a l'enllaç de les forces republicanes amb les dinàstiques liberals els hi mancava an aquestes la coherència. Ja la tenen, coincidint en la restauració dels principis liberals; ja està iniciada la lluita a la manera europea; ja, al menys efímerament, no existeix la oposició de S. M. convertida en oposició popular.

Però la coincidència present de tots els matisos de la democràcia espanyola s'ha

d'extendre a l'apropiació del poder i a combatre totes les actituds faccioses del govern, no solament les electorals, sinó les parlamentàries i les d'ordre públic. La unió liberal ha de tenir una fi immediata: la restauració constitucional i civil; després, la demanda del poder per a donar amplies canalitzacions a la vida espanyola.

Una gran tristesa, sí, però encara hem de fer de progressistes; encara, com en l'auca del segle XIX, se'ns força a cridar ¡visca la Llibertat! ¡visca la Constitució! I encara, també, ens serveix de congratulació, el que hauríem de tenir per indecorós, el contacte amb el liberalisme nominal i palati.

PARADOX

La pinxeria

J A ningú fia a la propaganda i a la persuasió, l'èxit d'una causa. La menaça és la raó suprema de que fa us tothom, creient més en la eficàcia dels trets que en la força de les bones paraules.

La pinxeria s'ha extès d'una manera tan deplorable que avui les declaracions d'anor-se fan amb la browning a la mà, les peticions de diner s'extenen a la fulla d'un ganivet i la docilitat dels fills s'imposa a bofetades.

Baix l'acció de la menaça creixen els indicats; fill d'una imposició és el govern d'En Maura. Les dretes, en lloc de fiar a les reormes prudencials la pacificació dels espèits, menacen i peguen; les esquerres, en lloc d'una lliberadora acció enèrgica i serna, menacen i... veurem. A dalt i a baix jo's troba altre sistema d'imposar-se que el piny clòs.

Veiam si ara, la grapa, que sosté al racionari govern actual, tindrà prou forçaper a resistir l'empenta de les esquerres que fan menaçat ensorrar-lo. En Cierva, el prototipus d'aquesta pinxeria reinant, no fa ca de les actituds ferotges d'un Romanones i un Garcia Prieto, però deuria adonar-se de que si an ell l'apòia una força invisible més aparent que real, l'acció de les esquerres ontra el govern maurista té la simpatia del poble i aquesta simpatia pot traduir-se a Catalunya i a Andalusia i a tot arreu en una acció més eficaç que la de qualsevol pò indirecte.

Entremig de tot, lo més lamentable és que al darrera de tantes disputes i menaces i inxerries, ningú treballa serenament ni s'ia ment en la solució dels problemes greus que

a Espanya, com a tot arreu, ha plantejat la guerra. La indústria, passades les ventajoses circumstàncies actuals, morirà ofegada per les exageracions sindicalistes i les rutinàries resistències patronals; l'agricultura, atrassada i ambiciosa, no podrà resistir la invasió de productes obtinguts amb mètodes més actius i moderns; el ciutadà espanyol no gaudirà de llibertat ni de riquesa perquè ni els de dalt ni els de baix hauran sapigut estar a l'altura de les circumstàncies.

La maleïda pinxeria ha enfosquit els cervells i ha endurit els cors i ni els obcecats ni els amorals...

JEPH DE JESPU

Els nostres diputats

S EMBLA paradoxal que nosaltres, els que actuem al marge dels partits poguem tindre els nostres diputats també, i no obstant... i no obstant és la pura veritat. Perquè si be nosaltres no estem afiliats a un partit determinat, això no ens priva de que tinguem simpaties per algun d'ells, o per alguns, i de que al ensems mantinguem relació amb elements directius o representatius dels mateixos. A nosaltres ningú ens imposa la obligació de votar al candidat fulano o sutano, encara que els tals no ens mereixin la més petita confiança, ni ens porti envers ells cap classe de voluntat o simpatia. El sol fet de poguer ésser portats a actuar contra la nostra manera d'ésser, ja és motiu més que suficient per a que restem apartats de les organitzacions que per aquí s'estilen d'un marcat caràcter personalista. Per altra part, l'excés de pretendents a representar-nos en les Corts, sense reunir les més petites condicions per a actuar en aital càrrec ens ajuda encara més, a mantindre'ns apartats dels partits del dia, puix que per cada un dels elements que tingui condicions per a desempenyar el susdit càrrec, i capacitat per a tots avenirs del mateix, n'hi han a dotzenes que no serveixen per a res en absolut, naturalment que parlant des de el punt d'obrir oposicionista puix que nosaltres no volem pas simples ninots automàtics dels de el sí, o el no. Sinó elements experts en les lluites ciutadanes capaços de sostindre enlairadament tota mena de controvèrsia amb els contraris en el doble aspecte, destructiu del present, i constructiu de l'avenir. Car que essent la nostra ideologia essencialment governamental i amb aspiracions registes, puix volem regir al nostre poble, diem portar homes capacitats per a tal regim, mers oposicionistes per sé, això és, perquè sí, sinó ciutadans capaços de fiscalitzar els actes del govern, com aximateix assumir les responsabilitats inherents a la possessió del mateix. Els nostres diputats no són de tal o qual partit, sinó que pertanyen a diferents agrupacions de les que avui actuen, car desgraciadament cap partit com a aital, té un nombre capaç de homes per a la tasca que han de menar a terme al encarregar-se del govern. La nostra representació l'ostentarà per exemple, un Alomar; un Pi i Sunyer; un Macià; un Domingo; un Zulueta; (J.) un Lairet; un Besteiro; un Rahola; (P.) un Pedregal; un Castroví; un Zulueta; (L.) un Ferran dels Rios; un Salillas; un Albert; etc. etc. Però mai una colla d'elements que realment no tenen capacitat per a una obra verament fiscalitzadora dels actes dels governants d'avui, i portant alhora les solucions adequades a tots els problemes que's presentin a la seva solució, i per atendre i resoldre tots els conflictes que se'ls presentin a la llur resolució.

JOAN FRANC

Parla el rei

«Corazón santo, tú reinarás...»

EU llegit, ciutadans, les paraules pronunciades pel nostre rei en l'acte de consagració al Cor de Jesús? Sí? No? Pels que no ho hagueru fet subtitlarem aquí els paragrafs més significatius:

«Corazón de Jesús Sacramento, Corazón del Dios Hombre, Redentor del mundo, Rey de Reyes y Señor de los que dominan.»

«España, pueblo de tu herencia y de tus predilecciones, se postra hoy reverente ante este trono de tus bondades que para Ti se

alza en el centro de la península. Todas las razas que la habitan, todas las regiones que la integran, han constituido en la sucesión de los siglos y a través de comunes azares y mútuas lealtades esta gran patria española, fuerte y constante en el amor a la Religión y en su adhesión a la Monarquía.

«Venga, pues a nosotros tu Santísimo Reino, que es Reino de justicia y de amor. Reinad en los corazones de los hombres, en el seno de los hogares, en la inteligencia de los sabios, en la aulas de la ciencia y de las letras y en nuestras leyes e instituciones patrias.

«Gracias, Señor, por habernos librado misericordiosamente de la común desgracia de la guerra, que tantos pueblos ha desangrado: continuad con nosotros la obra de vuestra amorosa providencia.»

I acaba aixís: «Así sea», que vol dir Amén.

En nom del Pare, del Fill i del Esperit Sant. Ja hem transcrit part del discurs del nostre rei. Aquestes paraules havíem de pronunciar-les al començament, però pot-ser faran el mateix efecte.

Repetim de nou unes paraules: «España, pueblo de tu herencia i de tus predilecciones...» Sí, sí, no ho dubtis, llegidor: ho diu; predilecciones. Tú i jo ens pensavem que estavem deixats de la mà de Déu, però es veu que no és pas aixís. Diràs que no veus la predilecció per enlloc, però és que pot-ser et falta l'il·luminació d'enteniment per a poguer-te'n convèncer. No estiguis capficat i pensatiu. Tot això que a tú te semblen misèries i petiteses i situacions difícils no és més que abundància, riquesa, felicitat. Són fills d'aquesta Espanya predilecta i ens n'hem de sentir d'això molt orgullosos. No faltava més!

Per boca del nostre rei s'ha consagrat la nostra nació al Sagrat Cor de Jesús. Fou un acte solemnisim, trascendental. El monument s'aixecà allà en aquella capital que en diuen Madrid, model de calamitats i vergonyes. Des d'allí se'ns ha fet arribar l'escalfor divina que d'avui en endavant ens farà ésser bons cristians.

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

FERMI PALAU CASELLAS

Els i nosaltres

El triomf de l'Alomar fou una prova evident de que a Barcelona hi tenim gran nombre de ciutadans que estan disposats, ara i sempre, a lluitar per Catalunya i per la República.

Tots els barcelonins que varen votar-lo, tenen la convicció d'haver elegit a l'home digne, al qual se li pot confiar la representació d'un poble que vol batallar per a obtenir els drets que li pertanyen de vida i de llibertat.

Molts més haurien sigut els vots, si els pertorbadors del sindicalisme no arriben a valdre's de la mala fe i de l'engany, fent pressió sobre els bons sindicalistes.

No ens estranya que molts de la «Lliga» es preguntin quina classe d'acords pendran els caps de les esquerres, ni que diguin que la nostra protesta ens col·locà dintre una ofuscació bastant incongruent.

Els no poden comprendre el nostre esperit, l'alta abnegació que ens empeny envers el sanejament de certes polítiques que corrompen la nostra terra estimada; ells no tenen altre missió que la de sostenir als reaccionaris; ells no deuen deixar-se de somriure als cacics, perquè quan varen néixer ja ho eren de cacics.

Gràcies a tots aquests entorpiments no podem ésser lliures; els uns i els altres som esclaus que anem rodolant baix els moviments més petits i més repugnants de l'Estat.

Per això regoneixem que l'Alomar és l'home que es necessitava. Nosaltres havem batallat per a obtenir el major nombre de vots, és cert; però tenim la forta convicció de que som bons catalans i de que tenim també el deure de vetllar per Catalunya i per la llibertat.

CASABLANCA

SONATA CII

A s'han tornat a juntar les esquerres per a veure si poden fer la tinyeta al govern.

Sí en sortissin... Però cal!

De moment ja s'ho prenen tot a broma. L'Alba diu que es farà bolxevic i el gran... censura... de Romanones promet tornar-se canibal o antropòfag. Ja els hi donaria jo...

HA SIGUT REVISAT PER

LA CENSURA MILITAR

Entre els barrots d'aquella gran reixa que mira als camps, la testa menudeta i rasurada d'un reclus, hi està quieta, immòbil. Els seus ulls, acostumats als esforços visuals, miren fit a fit quelcom que està bon tros lluny de la presó, segons indiquen les seves celles contretes.

A la poca estona el reclus està d'allò més animat: el seu rostre simpàtic s'ha posat normal, i un bell somriure l'enjoia; els seus dits cargolen alegrement un cigarret. Fa l'acció de llençar un petó cap a enfora... Jo guaito, aiximateix, per la reixa, i oviro una noia jove i bonica que's va acostant al mur.

Ull! senyor governador, l'agost porta mala estruga. I més ull encara. Ja ens hem quedat sense pa. Això de no tenir pa sempre alegra a la gent. No ho sap, senyor governador?

Quan el pare no té pa, la canalla la canalla...

Quan el pare no té pa, la canalla fa ballà.

Sembla mentida i és veritat. El no tenir pa l'alegra, al pare; el no tenir vi l'entristeix.

Quan el pare no té vi, la canalla la canalla...

Quan el pare no té vi, la canalla fa dormi.

Matrimoni per interès

—Desa't concol!... Que no ho veus que no faràs cap criatura.

Ull, doncs, que al pare no li passi per la barretina fer ballar a les criatures, que com vostè i nosaltres sabem de memòria tenen mals jocs i són molt entremaliades.

S'acosta Sant Joan diada de fogueres. Els bordegassos pujaran als pisos i ho demanaran tot per a tirar-ho al foc. Per mi que els hi donguin.

La persona del món que'm fa més enveja és aquest periodista ianki que ha comprat o robat el text del tractat de pau i l'ha fet publicar al «Chicago Tribune».

Això és saber el seu ofici. Això és burlar-se de Clemenceaus, Wilsons, Orlandos i Lloyd Georges.

Diu que volen perseguir-lo. No serà tant. Ja veureu com tot s'acabarà fent-li un monument que digui en la dedicatòria:

Al primer periodista del món. Perquè es faci aviat dit monument i es firmi el tractat de pressa fem beguda ara, companys.

MORITZ III

La presó CENSURAT

Entre els barrots d'aquella gran reixa que mira als camps, la testa menudeta i rasurada d'un reclus, hi està quieta, immòbil. Els seus ulls, acostumats als esforços visuals, miren fit a fit quelcom que està bon tros lluny de la presó, segons indiquen les seves celles contretes.

A la poca estona el reclus està d'allò més animat: el seu rostre simpàtic s'ha posat normal, i un bell somriure l'enjoia; els seus dits cargolen alegrement un cigarret. Fa l'acció de llençar un petó cap a enfora... Jo guaito, aiximateix, per la reixa, i oviro una noia jove i bonica que's va acostant al mur.

HA PASSAT PER LA

CENSURA MILITAR

Com vos podria jo descriure la esgarri-fosa contracció de muscles que desfigura el rostre del penat? Jo hi llegeixo quelcom de horrible, que la meva consciència accepta sense cap mena d'escrúpols...

Aquest home no pot eixir al carrer fins que siguin passats tres anys...

FRANCESC GRAU

Barcelona, Presó Celular.

El sant de la setmana

LA CAMPANA DE GRÀCIA, sempre desitjosa d'il·lustrar els seus lectors en els fets, anècdotes, anades i tornades de la gent de missa, acabat ja el repertori xirroi d'anècdotes sacerdotals que amb el títol d'«El Clero» veniem publicant, anuncia als seus amics que des d'avui començarà a publicar un «Sant de la setmana», on a base de l'«Any cristià» parlarem del sant que més sobressurtí entre els commemorats per nostra mare l'Església en aquests dies.

Sant Bernabé

Era hebreu de nacionalitat, de la tribu de Levi i natural de la ciutat de Xipre.

Enviat pels seus pares a Jerusalem aprengué les virtuts i les lletres amb un tal Gamaliel, varó doctíssim que sabia en la llei de Moisés. Fou condeixeble de Saulo i, després, de Sant Pau, la qual cosa vol dir que aquest, en lloc de fer de centurió, el que feia era estudiar amb Gamaniel.

Quan nostre senyor Jesucrist arribà a la ciutat santa predicant la seva doctrina, Bernabé s'agenollà davant d'ell i li va demanar que el beneís. Jesús el rebé amorosament en sos braços i féu d'ell un dels setantados deixebles.

Es vengué tot el que tenia i repartí el producte entre la pobrisalla. Els apòstols l'enviaren a Antioquia, on féu moltes conversions i corregué més tard la Ceca, la Meca i la vall d'Aran, convertint milers d'infidels.

Després de fundar l'església de Milà tornà a la seva pàtria, on començà a barallar-se amb els jueus savis, cada dissabte, a la Sinagoga, tractant de convènce'ls de que Jesús era el Mesies.

Un dia els rabins s'empiparen i el feren apedregar i a cops de roc morí Sant Bernabé l'onze de juny de l'any 72.

Post-electoral

No ens ha sorprès gens ni mica el resultat de les darreres eleccions, puix que ja teníem per descomptat el triomf dels regionalistes per les majories, i que els dos llocs restants serien per a les esquerres.

L'accentuat decaïment electoral que's vé experimentant en les masses populars, que a fi de comptes són les qui decanten el resultat cap a les esquerres, segueix persistint encara, desgraciadament. Examinant lleugerament el contingut numèric de vots que han obtingut les que's disputaven la representació parlamentària barcelonina, veurem que's manifesta cada vegada més persistent i alhora més accentuada la intervenció dels elements dretistes, ja que si sumem els sufragis obtinguts pels de la «Lliga» amb els de la U. M. N. representen la respectable quantitat d'uns quaranta tres mil, mentre que si fem la mateixa operació amb els que han obtingut els elements d'esquerres, no arriben ni de bon troc als vintvuit mil.

Quina llàstima, que mentre les dretes augmenten de vots en cada elecció, en canvi les esquerres mantenim les mateixes posicions, si és que no minvem. Es verament sensible que, per petiteses de capelleta, cada vegada anem a menos, perdent crèdit en les masses ciutadanes, ja que sempre que hi han eleccions, siguin de les que's vulguin, s'està contemplat un espectacle trist i vergonyós, el de veure l'afany insaciable de representació en que's mouen una pila d'elements, que són caps visibles de capelletes, cassinets, comitès, grupets i no sé quantes coses més.

De que els principals responsables d'aquest estat de coses són els que ocupen lloc preminent en els partits d'esquerra, no es pot negar. La manera especial de nomenar els candidats, essencialment antidemocràtica, fa que augmenti aquest lamentable estat de coses, car els que surten favorescuts amb aital nomenament no són fills de la voluntat llibèrrima dels ciutadans afiliats en el cens del partit, sinó que són obra personal del cap visible del mateix. I de aquí vé la guerra sorda que fan els demés prenent figurar en la candidatura an els que per sort o altres coses, menys per mèrits o valer, han sigut els escollits per la voluntat capdillesca i fins imposats per la mateixa.

I heu's aquí que sumades aquestes causes a les altres, acaben de fer perdre els ànims, ja que tot això i la exclusió de intervenir en la confecció de les candidatures a elements que tenen organització i personalitat pròpia, són causes que directament ajuden a les nostres derrotes.— J. F.

EL COLOM DE LA PAU

Set mesos fa que la guerra sos focs un mati apaga, obrint un pas perquè els pobles poguessin dar-se la mà.

El colom de la Pau, càndid, aparegué tot seguit i, volant pel cel d'Europa, preguntà amb noble dalit:

—Homes que dieu volguer-me, puc parar-me sense pó?— I cent veus li van respondre: —Encara no.

A París, deu diplomàtics, plens d'austera majestat, es reunien molt serios en un recó reservat. Allí desplegaven mapes, obrien plec a milers, sumaven piles de xifres, classificaven papers.

I el pobre colom trucava a la porta del saló:

—Què faig? Em paro o no em paro? —Encara no.

Vingué gent de totes bandes amb reclamacions a munts; arribà un senyor d'Amèrica parlant de catorze punts. Hi hagué notes, contra-notes, contestacions estridentes, discussions interminables, amenaces, juraments...

I el blanc colom repetia la seva interrogació:

—No és hora ja de parar-me? —Encara no.

Entretant, el temps passava. Els fabricants de la Pau van instal·lar-se a Versalles en un magnífic palau. Tornaren a ploure notes, tornà el projecte primer a posar-se amb nova trama cent vegades al teler. I el colomet, volant sempre, amb la més bona intenció, tornava a preguntar: —Em paro? —Encara no.

Ja se senyalaven dies per la firma del tractat. —Serà el 12. —Serà el 15. —Serà el 20, lo més aviat. — Però quan l'hora arribava, amb tò ja no tan segü, els corresponsals ens deien: —Potser sigui el 31... I el colom, exhaust de forces, preguntava a l'opinió: —Per favor... No puc parar-me? —Encara no.

El jorn que la Pau es firmi, doncs, pensant pietosament, sigui tard o sigui d'hora, ha de veni aquest moment, quan «els quatre» al colom cridin per dir-li que ha arribat ja l'hora santa de parar-se, sabeu lo que passarà? Que cansat de tant dar voltes, divagant del sur al nord, el pobre colom simbòlic ja serà mort.

C. GUMÀ

REPICS

Ahores d'ara segueix l'ilustre mallorquí, don Antoni Maura, al candelero? No sé, no sé... Corrien uns mals vents aqueixos dies. I amb els mals vents els candeleros s'apaguen. Quan no's tomben.

En el districte de Castrogeriz, dos candidats anaren a la grenya. Començaren amb insults, dels insults en vingueren mastegots, dels mastegots garrotada seca.

Ni més ni menys que si fossin membres del hampa pependenciera.

Anem a dir, per això, que eren monàrquics...

Una frase del coixet que ha sigut molt comentada:

«Si Alba se declara bolchevista, yo me declaro antropófago.»

Però, això son polític d'altura o saineters del astracan?...

Antropófag! No, senyor propietari de mines. Agavellador de carn humana, que és pitjor.

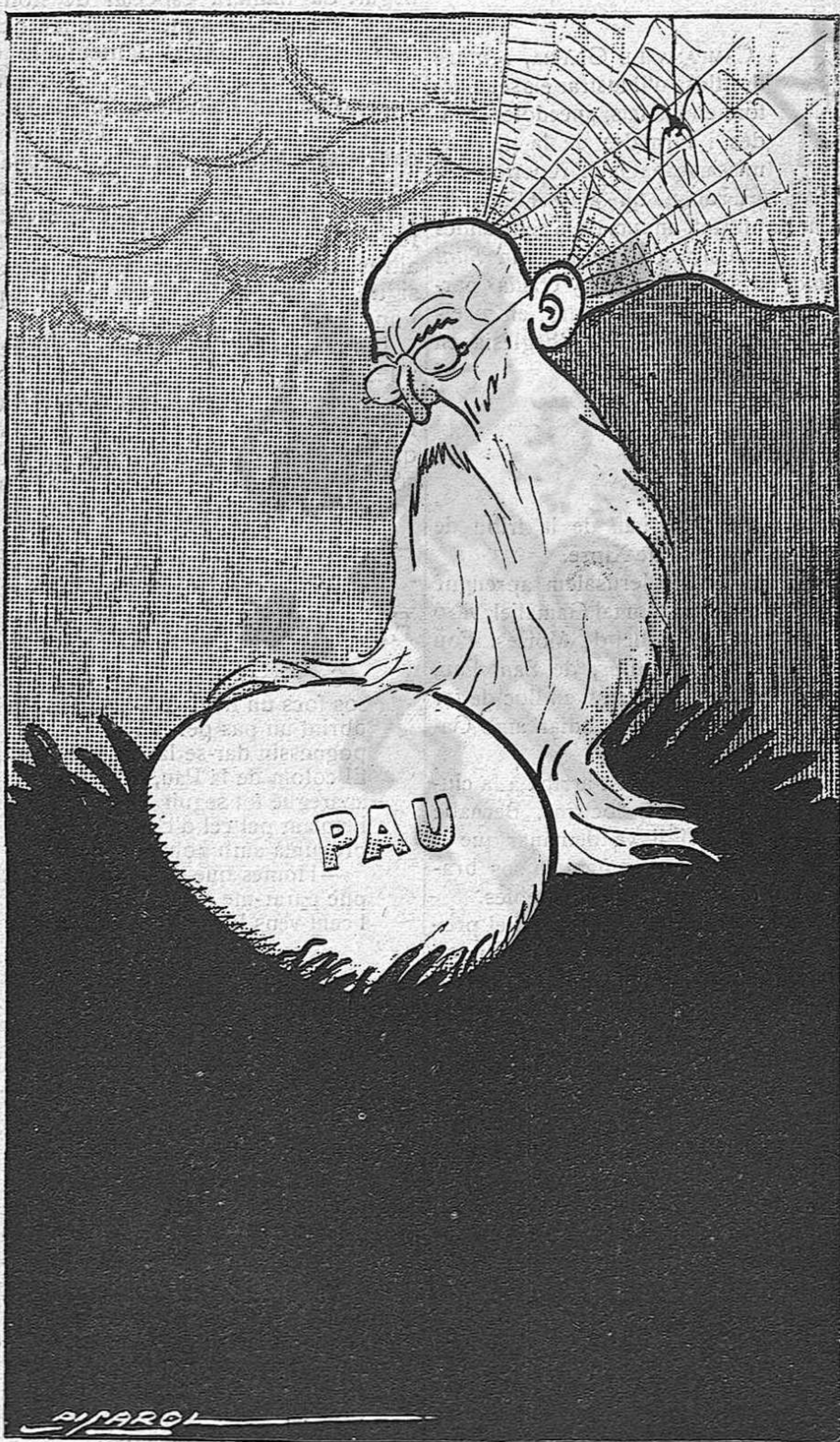
Els republicans tracten de donar un banquet an En Lerroux.

Com s'entén això?

Nosaltres l'hem fet sortir triufant de les urnes.

Ben mirat és ell qui ens l'hauria de pagar, a nosaltres, un bon àpet.

L'ou de la Conferència

—Serà gall?... serà gallina?... Qui rediable ho endevina?

Els afamats

—Vui pa, mare!...
—Fa mal el pa, fill meu.

S'està donant una grandiosa transcendència política a un esmorzar.

Un esmorzar celebrat per tres comensals en el Palau Casa-València, de Madrid.

Quins eren aqueixos tres personatges que esmorzaven?

El rei, En Dato i En Romanones.

Segur que cap dels tres va menjar pa de blat de moro.

Tenint en compte aquest dato, del demés que tractessin tant se'ns en dona.

Quina cara de prunes agres degué fer En La Cierva al conèixer els acords de les esquerres!...

Tanta i tanta obstrucció per força deu amoinar-lo.

Però ell és home dur i te'l cor de ferro fret.

Volem dir amb això que'l de Mula serà capàs de lliarse la manta a la cabeza...

I qui gemegui ja haurà rebut.

En el grandios i solemníssim acte catòlic del Cerro de los Angeles va haver-hi un grapat de desgràcies.

I doncs què feien els àngels?

Què badaven?

Vaia una manera de protegir als seus devots!

Aquell senyor Sala, anticatalà, ha sortit en direcció a Terrassa.

Deu haver-hi anat a fer el recompte dels vots perduts.

A les pròximes eleccions ja em sembla veure al parapedàs de la U. M. N.

Com Diògenes correrà per la vella Egara amb un fanalet encès.

Però inútil; perquè'ls perduts ja no'ls recobrarà mai més.

No duraran ni vuit dies—diuen els pessimistes, referint-se a les corts d'En Maura.

Tindrem paviada—exclamen els més exaltats.

Lo que tindrem serà una continuïtat de sous magres i de subsistències cares, que els senyors polítics, enfeïnats amb les delícies del estiuieg, no sabran pas com resoldre-ho.

Fins i tant que arribi la «ola rusa» a destruir-ho tot.

Com cada any, i en «corporación», té d'anar a la processó del Corpus el nostre digne Ajuntament, segons acord dels il·lustres regidors.

Com cada any, En Vinaixa ha protestat inútilment.

En Vinaixa és un heroi.

I la Banda, la cèlebre banda reorganitzada, també hi té d'anar.

Sonará darrera del seguici, com qualsevol murga de les de ball de tarda.

No hi veiem, doncs, la reorganització, si ha de fer lo de sempre.

Apa aquí, grinyoli senyor Grignon.

A Paris hi ha hagut aqueixos dies molt moviment obrerista.

Mau!

Espurnes del bolxevisme rus?

Tant s'acosten, tant s'acosten que pot-ser sí que'l dia de Corpus ja seran aquí.

Ai, ai, ai, pobres senyors Esteves!

Sembla que En Maura no està pas disposat a satisfer cap de les aspiracions sollicitades pels autonomistes de Catalunya.

Comentari del sensat llegidor:

Homes!... Amb la calor que comencem a patir, bé podrien donar-nos notícies més fresques!